

ת"פ 44397/04/16 - מדינת ישראל נגד עלא דבאבסה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 44397-04-16 מדינת ישראל נ' דבאבסה(עציר)
בפני כבוד השופט ד"ר עמי קובו

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עלא דבאבסה (עציר)

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד שלומי ויזן.

ב"כ הנאשם: עו"ד עלא תילוואי

הכרעת דין

רקע

- נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות כדלקמן:
 - חבלה בכוונה מחמירה**, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").
 - כניסה לישראל שלא כחוק**, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב - 1952.
- על-פי המתואר בעובדות כתב האישום, במועד הרלוונטי **היה הנאשם תושב הכפר יאטה שבתחומי יהודה ושומרון וכניסתו לישראל הייתה אסורה**. במועד הרלוונטי הועסקו הנאשם וא.ע.ש יליד 1999 (להלן: "**המתלונן**") בעבודות לחידוש כביש 554 באזור שבין בית ברל לרמת הכובש. בתאריך 14.4.16 עובר לשעה 15:00 התגלע בין השניים ויכוח, במהלכו קיללו אחד את השני. בעקבות כך גמלה בליבו של הנאשם החלטה לגרום למתלונן חבלה חמורה, **הנאשם נטל בידו לום ברזל שאורכו כמטר ומשקלו כ- 10 ק"ג, רץ לעברו של המתלונן, אשר עמד במרחק של כ- 10 מטרים ואחז בידו פטיש לצורכי עבודתו, וממרחק של מטר הטיח הנאשם בעוצמה רבה את הלום בראשו של המתלונן. כתוצאה מכך נגרם למתלונן שבר דחוס- מרוסק פרונטלי, בחלק השמאלי של הראש, עם רקמת מוח הרוס שיצאה מהפצע**. המתלונן הובהל לבית החולים כשהוא מעורפל הכרה, שם הורדם, הונשם ונותח בראשו.
- ביום 28.3.17 מסר הנאשם מענה לכתב האישום. הנאשם לא כפר בעבירת הכניסה לישראל שלא כחוק וכן לא כפר בכך שהכה את המתלונן. הכפירה נסובה בעיקרה סביב טענת הנאשם לפיה הוא הכה את המתלונן בכדי להדוף מכת פטיש, אותה התכוון המתלונן להנחית עליו, וכי בעת שהכה בלום,

לא הבחין באיזה חלק מהגוף פגע. הנאשם הודה בפגיעה שנגרמה למתלונן (עמ' 11 לפרוטוקול).

העדויות והראיות

פרשת התביעה

4. **עד תביעה מס' 7 רס"ר ברגל ג'קי** - אישר את דו"ח הפעולה ת/1 ואת דוח המעצר ת/2. מסר כי הוא משרת בנגב. ביום האירוע התקבל טלפון לש.ג בבסיס ונמסר כי הגיע אדם שמבקש להסגיר את עצמו. העד מסר כי אינו דובר את השפה הערבית וככל הנראה סייעו לו בשיחה עם הנאשם. בהמשך מסר כי אינו זוכר האם שמע ישירות מהנאשם או מאדם אחר את תגובתו של הנאשם, כפי שנכתבה בת/2.
5. **עד תביעה מס' 8, המתלונן** - כבן 17, הכיר את הנאשם במסגרת העבודה בכפר סבא. ביום האירוע הנאשם חזר וביקש ממנו "**לך תביא לי מים ופעם קפה...תביא לי סיגריה... לא יכולתי לסבול שכל הזמן יגיד לי הוראות ואמרתי לו שהוא לא בוס**" (עמ' 17 ש' 5-6 לפרוטוקול) ואז הכה אותו הנאשם "**הוא הרביץ לי במוט ברזל שמנקים איתו את המסמרים הוא נתן לי בראש**" (עמ' 17 ש' 19-20 לפרוטוקול). באותה עת המתלונן הוציא מסמרים מקרשים באמצעות פטיש. הפטיש היה בידו לצורך העבודה. הפטיש פנה למטה. המתלונן מסר כי הנאשם היה במרחק 10 מטרים ממנו והתחיל לרוץ לכיוונו. את המכה נתן הנאשם כשהיה במרחק של כמטר ממנו. בזמן המכה ידיו של המתלונן היו למטה. לאחר מכן היה ללא ההכרה וכאשר התעורר זכרונו היה חלש ובהמשך היה עוד חודשיים בבית. בחקירה הנגדית מסר כי מוט הברזל היה בידו של הנאשם לא כחלק מכלי עבודה עימם הוא עבד, אלא כדי להכות בו. כן מסר כי במקום שהו באותה עת כ- 10 עד 20 עובדים נוספים. בהמשך מסר כי אינו זוכר מי האנשים שהיו שם וכי השמות אותם מסר בעדותו לאחר האירוע הם של אנשים שלא היו שם באמת וכי באותה עת לא ידע מה הוא אומר כי היה מבולבל. המתלונן אישר כי הנאשם הכעיס אותו ואולם הכחיש שניסה להרביץ לו. בנוסף אישר כי נעשתה סולחה לאחר האירוע ומשפחת הנאשם שילמה סכום של כ- 235 אלף ₪, וכי הוא סולח לנאשם ואינו רוצה ממנו דבר.
6. בנוסף הוגשו בהסכמה המסמכים שיפורטו להלן:
- א. **ת/1** - דו"ח פעולה מיום 14.4.16 ממנו עולה כי הגיע אדם לש.ג של הבסיס ומסר כי "הרג מישהו בכפר סבא... הוא אמר שעובד באתר בנייה באזור כפר סבא והיום בצהריים מישהו מהעובדים איתו קילל אותו והוא נתן לו משהו בראש, אחד מכלי העבודה שהיו לידו".
- ב. **ת/2** - דו"ח מעצר הנאשם. בסעיף 5 בתגובת המעוכב נכתב "אני הרבצתי למישהו ואמרו לי שהוא מת".
- ג. **ת/3** - שתי תמונות המתעדות את החבלה שנגרמה למתלונן.
- ד. **ת/4 - ת/6** - הודעות נאשם מיום 15.4.16, לרבות הסכמה לערוך הובלה והצבעה. בהודעה ת/4 מצוין הנאשם כי התעצבן על המתלונן ותפס מוט ברזל באורך של מטר (ש' 28-29), המתלונן הרים פטיש ורצה להרביץ לו, הנאשם שם לו את הלום בראש, והמתלונן נפל על הרצפה (ש' 31). עוד הבהיר הנאשם בהודעתו ת/4 כי משקלו של המוט היה כ- 10 ק"ג וכי אם פוגעים בראשו של אדם באמצעות מוט כזה, הוא "יילך לבית חולים" (ש' 104-100).

- ה. **ת/7** - תקליטורים המתעדים את חקירות הנאשם.
- ו. **ת/8 - ת/9** - דו"ח ותקליטור הובלה והצבעה.
- ז. **ת/10** - טופס הודעת על זכויות החשוד.
- ח. **ת/11 - ת/12, ות/16** - דו"חות פעולה בדבר ניסיונות המשטרה לאיתור ראיות ועדים לאירוע.
- ט. **ת/13** - הודעת נאשם מיום 20.4.16 - הנאשם מסר כי המתלונן החזיק בידו פטיש משום שהוא עבד איתו. חשב שהמתלונן יכה אותו באמצעות הפטיש ויפתח לו את הראש.
- י. **ת/14** - דיסק המתעד את חקירת הנאשם.
- יא. **ת/18** - דו"ח פעולה מאת בארי יוגב מיום 14.4.17 - ממנו עולה כי הגיע לבסיס מגב שם נאמר לו ע"י שוטר מגב כי הנאשם הגיע לשער ודיווח כי הוא חושב שהרג אדם.
- יב. **ת/19** - דו"ח פעולה מאת בנימין נגה - ממנו עולה כי הגיע לבסיס מגב בעקבות דיווח שהגיע אדם לשער וסיפר כי הוא חושב שהרג אדם. ניגש אל הנאשם, אשר מסר לו את שמו וסיפר כי הוא הרג אדם והוא חושש לחייו.
- יג. **ת/20** - אסופת מסמכים רפואיים המתארים את פציעת הנאשם ואת מהלך הטיפול בו.

פרשת ההגנה

7. **עדות הנאשם** - ביום האירוע עבד עם המתלונן. המתלונן כל הזמן ניגש להביא דברים ולהסתכל על אחרים שעובדים. כשהעיר לו על כך הנאשם, החל המתלונן לקלל אותו. הוא ביקש מהמתלונן שיניח לו ואולם המתלונן תפס את הפטיש ורצה להכות אותו באמצעותו ואז "**אני הרמתי את הברזל כדי להפחיד אותו ולהרחיק אותו ממני. הברזל נפל על הראש שלו פתאום**" (עמ' 27 ש' 6 לפרוטוקול). הנאשם מסר כי מעולם לא עשה טעות בחייו, מעולם לא ניסה לפגוע באיש. עשה כעת טעות ומבקש סליחה. מסר כי הרים את הברזל רק אחרי שהמתלונן תפס את הפטיש, רצה רק להפחיד אותו ולכן הרים את הפטיש. לא רצה לפגוע בו. הברזל היה ליד הרגליים שלו, במקום שבו עבד. המתלונן קילל אותו במילים גסות והפטיש היה ביד של המתלונן והוא רצה להרביץ לו באמצעותו. במסגרת החקירה הנגדית אישר הנאשם כי הוא מבוגר יותר מהמתלונן וממדיו גדולים יותר וכי המתלונן הכעיס אותו כאשר קילל אותו. הנאשם הכחיש כי הרים את הברזל והטיח אותו בראשו של המתלונן ומסר כי הברזל נפל לו מהיד (עמ' 29 ש' 1-3 לפרוטוקול). הנאשם עומת עם סרטון דוח ההובלה והצבעה (ת/9) שם מסר דברים אחרים, הנאשם השיב כי לא ידע מה הוא אומר "**הייתי במשטרה לא הייתי עצמי... אני לא ידעתי מה עשיתי ומה דיברתי במשטרה**". בהמשך מסר כי המתלונן קילל את אחותו הקטנה שעזרה לו תמיד "**ואתה לא אוהב שמישהו ידבר על אחותך דברים רעים**". בהמשך שב וחזר כי רק רצה להפחיד את המתלונן.

הסיכומים

8. ב"כ המאשימה, עו"ד שלומי ויזן, טען בסיכומיו כי הנאשם מודה שהלם במתלונן באמצעות לום ברזל. באשר לטענה בדבר הגנה עצמית, הרי שנוכח הדברים שמסר הנאשם בעדויותיו במשטרה ובעיקר בת/4 אין טענה זו יכולה להתקבל. במסגרת עדותו במשפט נולדה גרסה חדשה לפיה הנאשם לא הלם בראשו של המתלונן, אלא לום הברזל נפל מידי. ואולם גם גרסה זו דינה להידחות. מת/4 עולה כי הנאשם היה מצוי מרחק של כ-8-9 מטרים מהמתלונן וכי הוא רץ לעברו כשהוא אחוז בלום. הנאשם

עצמו טען בחקירתו כי מדובר בלום ברזל גדול וכבד וכי הכה באמצעותו בראשו של המתלונן מלמעלה (ש' 122 בת/4) וכן הוסיף כי הוא חושב שממכה כזו אדם "ילך לבית חולים". הדברים אף עולים מתוך צפייה בת/9- דוח ההובלה וההצבעה. בנוסף העיד המתלונן בהלימה לדברי הנאשם כי הוא היה במרחק של כ- 10 מטרים מהנאשם, כי הפטיש היה בידו הואיל ועבד איתו וכי היה מופנה כלפי מטה. המתלונן מסר כי הנאשם החל לרוץ אליו וכי הוא נתן לו את המכה כשהוא מחזיק את הלום בידיו. המתלונן מסר כי הוא עמד במקום ולא ציפה שהנאשם יכה בו. התמונות שסומנו ת/3 מתעדות את הנזק ומתוך המסמכים הרפואיים שסומנו ת/20 ניתן ללמוד על עוצמת המכה והנזק שנגרם בגינה. מת/19 עולה כי הנאשם מסר לחוקר כי הוא חושב שהרג אדם, בכך יש ללמד על כך שהנאשם הבין את עוצמת המכה שהנחית על המתלונן. עוד יצוין כי ניתן להתרשם מהפערים בממדי הגוף בין הנאשם למתלונן ולו רצה הנאשם "רק להשתיק את המתלונן" הרי שלא היה צריך לרוץ לעברו ולהנחית על ראשו לום ברזל. התנהלות זו מלמדת על כוונת הנאשם לגרום כמה שיותר נזק למתלונן. כשעומת הנאשם עם השחזור שנערך לו טען כי "לא היה בסדר" כשנחקר ואולם במסגרת פרשת התביעה התקבלו כל הודעותיו מבלי שנטענו טענות לגבי אופן גבייתו. באשר לסעיף העבירה, הסעיף בו הואשם הנאשם מבטא את רמת החומרה הגבוהה ביותר בעבירות גרימת החבלה נוכח "הכוונה". הסעיף דורש הוכחת כוונה לגרום למום, או לחלופין לגרום לחבלה חמורה. משמעותה של כוונה לפי סעיף 20(א) לחוק היא ראייה מראש את התרחשות התוצאה כאפשרות קרובה לוודאי. את הכוונה ניתן להוכיח בעדות ישירה מפי הנאשם, בראיות נסיבתיות או באמצעות "חזקת הכוונה" לפיה אדם מתכוון לתוצאות הצומחות בדרך טבע ממעשיו. לפיכך עמדה המאשימה בנטל להראות את התקיימות היסוד הנפשי, לכל הפחות באמצעות חזקת הכוונה.

9. ב"כ הנאשם, עו"ד עלא תילוואי, טען בסיכומיו כי ההגנה חוזרת בה מהטיעון להגנה עצמית וממקדת את טיעוניה לשאלת סיווג העבירה. ליתר דיוק האם מדובר בעבירה לפי סעיף 329 לחוק העונשין או לעבירה קלה ממנה. מתוך הראיות ניתן ללמוד כי האירוע לא היה מתוכנן. הנאשם לא אומר בשום מקום כי הוא התכוון לגרום לפגיעה או נזק למתלונן והמאשימה לא הצליחה להוכיח כוונה כאמור. הנאשם לא הגיע למקום במיוחד כדי לפגוע במתלונן ולא הביא עימו את הלום במיוחד כדי לפגוע בו. מדובר היה בחפץ שהיה בקרבתו בו השתמש כתוצאה מהוויכוח שהחל ביניהם. מדובר היה במכה אחת בלבד. המתלונן נחקר מיד אחרי האירוע בבית חולים ומסר גרסה סדורה מה שמלמד על כך שלא נגרם נזק משמעותי. לא הובאו כל עדויות באשר לעוצמת המכה ועל כן לא ניתן ללמוד ממנה על כוונת הנאשם. הנאשם לא חלק על עוצמת הנזקים ומשפחתו אף פיצתה את משפחת המתלונן. המאשימה לא עמדה בנטל להוכיח כי הנאשם צפה בהסתברות קרובה לוודאי את התממשות התוצאה ועל כן נסיבות המקרה אינן מתאימות לעבירה של חבלה בכוונה מחמירה. לפיכך עתר ב"כ הנאשם לזכות את הנאשם מהעבירה בה הואשם ולהרשיעו חלף זאת בעבירה קלה יותר.

דין והכרעה

10. בתום שמיעת הראיות בתיק זה, הצטמצמה גדר המחלוקת לשאלה בדבר **הוכחת היסוד הנפשי של הנאשם באשר לעבירת חבלה בכוונה מחמירה**, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין. הואיל וההגנה מיקדה טענותיה בסיכומים רק לשאלת היסוד הנפשי של הנאשם בעת ביצוע המעשה ולא כפרה בעובדות המתוארות, הרי שאין עוד מקום לדון בשאלת היסוד העובדתי ובנזק שנגרם למתלונן ומשכך אני קובע כי הם מתקיימים כפי הנטען על ידי המאשימה.

על אף האמור לעיל, והואיל ונשמעו העדויות בתיק, יש להבהיר בקצרה, כי לא ניתן לתת שום אמון בגרסת הנאשם בבית-המשפט. הנאשם בעדותו טען כי לום הברזל נפל מידו על ראשו של המתלונן (עמ' 27, ש' 6). מדובר בגרסה כבושה, אשר עומדת בסתירה למענה לכתב האישום כפי שנמסר על-ידי ב"כ הנאשם, שם נטען להגנה עצמית, וביתר פירוט לכך שהנאשם היכה את המתלונן באמצעו לום הברזל, כדי להדוף את המתלונן אשר התכוון להכות הנאשם (עמ' 11, ש' 10-12). מדובר בגרסה אשר אף לא הוצגה למתלונן בחקירתו הנגדית, ונדמה כי באה לעולם רק בעת עדותו של הנאשם בבית המשפט. גרסת הנאשם בעדותו בבית-המשפט אף עומדת בסתירה מוחלטת לדברים שמסר בחקירותיו, מבלי שהיה לו הסבר סביר לכך (עמ' 29 ש' 20-22). לעומת זאת, עדות המתלונן עשתה רושם מהימן. גרסתו בקשר לאירועים הייתה סדורה וקוהרנטית, וניכר כי המתלונן לא ביקש להשחיר את פניו של הנאשם שלא לצורך. המתלונן לא ניסה להגזים בתיאוריו ואף מסר כי נערכה סולחה בין המשפחות ואין הוא רוצה מהנאשם דבר. דבריו של המתלונן אף לא נסתרו בנקודות המרכזיות. אמנם, קיימת סתירה בגרסת המתלונן בכל הנוגע לזהות העדים לאירוע, אך אין בכך כדי לפגוע במהימנותו.

11. מכאן יש לעבור ולבחון את היסוד הנפשי.

12. סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"העושה אחת מאלה בכוונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה, או להתנגד למעצר או לעיכוב כדין, שלו או של זולתו, או למנוע מעצר או עיכוב כאמור, דינו - מאסר עשרים שנים:

(1) פוצע אדם או גורם לו חבלה חמורה, שלא כדין"

13. סעיף 20(א) לחוק העונשין אשר מגדיר את המושג "כוונה" קובע כך:

"(א) מחשבה פלילית - מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות ולאפשרות הגרימה לתוצאות המעשה, הנמנים עם פרטי העבירה, ולעניין התוצאות גם אחת מאלה:

(1) כוונה - במטרה לגרום לאותן תוצאות;

(2)

(ב) לעניין כוונה, ראייה מראש את התרחשות התוצאות, כאפשרות קרובה לוודאי, כמוה כמטרה לגרמן.

(ג)..."

14. כדי שיתקיימו יסודותיה של עבירת החבלה בכוונה מחמירה, על המאשימה להוכיח כי הנאשם התכוון לגרום למתלונן חבלה חמורה, נכות או מום.

15. בהקשר זה יש להבחין בין "**חזקת הכוונה**" שהינה חזקה ראייתית, לפיה ניתן להניח כי אדם התכוון לתוצאות הנובעות באופן טבעי ממעשיו, לבין "**הלכת הצפיות**" שהינה חלק מהדין המהותי, אשר משווה בין כוונה פלילית לבין צפייה של התרחשות התוצאה כאפשרות קרובה לוודאי. "חזקת הכוונה" היא חזקה עובדתית המתבססת על ניסיון החיים, ולפיה בני אדם מודעים, ככלל, לטיב הפיזי של מעשיהם ולתוצאות הטבעיות של פעולותיהם. חזקה זו ניתנת לסתירה על-ידי ראיות אחרות, אינה מעבירה את נטל ההוכחה, ודי בכך שהנאשם יעורר ספק סביר כדי להפריכה. לעומת זאת, הלכת הצפיות היא בגדר

תחליף לכוונה, כאשר בעבירות תוצאה המותנות ביסוד נפשי של כוונה, הראייה מראש של התרחשות התוצאה, כאפשרות קרובה לוודאי, אף אם העושה לא שם לו למטרה לגרום להן - שקולה ל"כוונה" ומהווה תחליף לה (פרופ' יורם רבין וד"ר יניב ואקי, **דיני עונשין**, כרך א', עמוד 448 (מהדורה שלישית, 2014); ע"פ 6019/09 **קילאני נ' מדינת ישראל** (2010)); ע"פ 10110/03 **גמליאל נ' מדינת ישראל** (2006); ע"פ 413/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (2011); ע"פ 6066/94 **חסן נ' מדינת ישראל**, (1997); ע"פ 3126/96 **עמיר נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(3) 638 (1996)).

16. לפיכך בשלב זה יש לבחון האם התקיימה "**חזקת הכוונה**", קרי: האם חבלה חמורה היא התוצאה הטבעית הצפויה של מעשי הנאשם, והאם ניתן להסיק מכך, שהנאשם התכוון לאותה תוצאה. לחילופין, וככל שהמסקנה היא שהנאשם לא התכוון לתוצאה, יש לבחון האם חלה "**הלכת הצפיות**", כלומר האם הנאשם צפה בדרגה הסתברות קרובה לוודאי את התוצאה של חבלה חמורה.

יישום הכללים האמורים למקרה דנן, כפי שיובהר להלן, מעלה כי המאשימה עמדה בנטל להוכיח מעבר לספק סביר כי הנאשם אכן התכוון לגרום לתוצאה - חבלה חמורה. לחילופין, אף אם המסקנה הייתה שלא התכוון לכך, הרי שהנאשם צפה בדרגת הסתברות קרובה לוודאי, את התוצאה האמורה.

17. במקרה דנן, על פי גרסתו של הנאשם במשטרה במסגרת ת/4 ניתן ללמוד כי הנאשם כעס על המתלונן מאחר שלשיטתו נהג בו המתלונן בזלזול. הנאשם אף איים על המתלונן כי יכה אותו אם לא יחדל ממעשיו ואולם כאשר לא שעה המתלונן לדבריו, כך לגרסת הנאשם, הוא תפס את הלום, הכה בראשו, והמתלונן נפל על הרצפה (ש' 25-31). הנאשם מתאר בת/4 כי מדובר בלום ברזל באורך של מטר ומשקלו כ- 10 ק"ג (ש' 97-100) וכי הוא רץ עימו לעברו של המתלונן (ש' 68-69) ונתן למתלונן מכה באמצעותו על הראש בחלק העליון מלמעלה (ש' 123). בתשובה לשאלת החוקר משיב הנאשם כי אדם שמקבל מכה כזו באופן הזה לראש עשוי להגיע לבית-חולים ואף למות (ש' 104-108), כדלקמן:

"ש. באיזה גודל הלום?

ת. מטר.

ש. מה המשקל שלו?

ת. אני חושב 10 קילו.

ש. מה יכול לקרות לבן אדם שנותנים לו בראש משקל של 10 קילו ברזל?

...

ת. אני חושב ילך לבית חולים... ואללה לא יודע.

...

ש. האם אדם שנותנים לו מכה עם לום ברזל בראש, יכול למות?

ת. כן, למה לא. זה אלוהים יודע".

כלומר, הנאשם הבין כי התוצאה הטבעית של הטחת לום ברזל במשקל של 10 ק"ג בראשו של אדם היא אשפוזו של הנאשם בבית-חולים, וכי מעשה זה אף עלול לגרום למוות. לכן, על אף הכחשתו של הנאשם שהתכוון לגרום לחבלה חמורה, סבורני כי החבלה החמורה היא התוצאה הטבעית אשר נגרמת כתוצאה ממעשה זה, וכי הנאשם התכוון לתוצאה הטבעית של מעשיו. לחילופין, סבורני כי הנאשם צפה

בדרגת הסתברות קרובה לוודאי, כי מעשהו יגרום למתלונן חבלה חמורה.

18. צפייה בתקליטור המתעד את ההובלה וההצבעה של הנאשם (ת/9) מלמדת אף היא על כוונתו של הנאשם. הנאשם מדגים כיצד בכעסו תפס את הלום והלך לעברו של המתלונן, אשר היה במרחק של מספר מטרים ממנו, ואז הניף את הלום מעל ראשו והנחית מכה על ראשו של המתלונן. מיד לאחר שנפל המתלונן סבר הנאשם כי המתלונן מת ועל כן נמלט מהמקום.

19. אף מעדותו של המתלונן עולה כי הנאשם היה במרחק 10 מטרים ממנו וכי בתגובה לחילופי הדברים ביניהם החל הנאשם לרוץ לכיוונו. המתלונן עוד העיד כי את המכה הנחית הנאשם על ראשו כשהיה במרחק של כמטר ממנו, בזמן שידיו של המתלונן היו למטה ולא נעשה על ידו ניסיון להכות את הנאשם.

20. סבורני כי העובדה שהנאשם בחר להניף לום ברזל במשקל כבד על איבר כה רגיש כראשו של אדם מלמדת על כוונתו לגרום למתלונן נזק משמעותי. בהקשר זה יש לתת את הדעת לכך שישנו פער משמעותי בממדי גופם של הנאשם (אשר במועד האירוע שקל למעלה מ-100 ק"ג, עמ' 28, ש' 8-9) והמתלונן (שהינו צנום), ממנו ניתן היה להתרשם בקלות בעת עדותם. לעיתים די בהצטברות של מאפיינים אובייקטיביים אחדים כגון החפץ אשר שימש לגרימת החבלה ומיקום החבלה בגוף הקורבן, כדי להסיק על כוונת הנאשם לגרום חבלה חמורה (ע"פ 3052/10 **זועבי נ' מדינת ישראל** (5.9.11); ע"פ 228/01 **כלב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד (5) 365 (2003)).

21. נתון נוסף אשר מלמד על כוונת הנאשם, הנו הנזק שנגרם למתלונן, כפי שעולה מן הראיות והמסמכים הרפואיים (ת/3 ות/20). התמונות והמסמכים הרפואיים מלמדים אף הם על העוצמה שבה הוטח לום הברזל בראשו של המתלונן. המתלונן הועבר לבית חולים שם הורדם, הונשם ונותח בראשו בעקבות אבחון של שבר מרוסק דחוס משמאל ורקמת מוח הרוס היוצאת מהפצע, ובהמשך היה מאושפז עשרה ימים.

22. בהקשר זה יפים דברי בית המשפט בע"פ 3799/14 **אבו שנב נ' מדינת ישראל** (17.8.15):

"הרשעה בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה מחייבת, בין היתר, הוכחתה של כוונה מיוחדת "להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה". מאחר שמדובר ביסוד סובייקטיבי מובהק, הרי שכוונה זו נלמדת בדרך כלל ממעשה התקיפה עצמו, באמצעות "חזקת הכוונה" (או "הנחת הכוונה"), שהיא כידוע חזקה ראייתית-עובדתית לפיה אדם מתכוון, על דרך הכלל, לתוצאות הטבעיות של מעשיו... באשר ליסודות העבירה של חבלה בכוונה מחמירה... מדובר בעבירה הדורשת הוכחתה של כוונה מיוחדת 'להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה'. כוונה זו נלמדת, כמו מאלה, ממעשיהם החמורים והקשים של המערערים - וזאת בהתאם לחזקת הכוונה הנוהגת, לפיה בני אדם המבצעים פעולה מודעים לרוב לטיב הפיזי של מעשיהם ובכלל זה לתוצאות הטבעיות הנובעות מהם... אדם המכה בחוזקה בראשו של אחר באמצעות חפץ קשה כאבן או אגרופו, לא יכול שלא להיות מודע לפחות לאפשרות כי מעשיו עלולים לגרום חבלה קשה".

ראו גם ע"פ 3293/09 **חטיב נ' מדינת ישראל** (15.10.09).

23. בכל הנוגע לטענתו של ב"כ הנאשם לפיה מדובר היה בהתנהגות ספונטנית ולא מתוכננת הרי שהיסוד הנפשי בעבירת החבלה בכוונה מחמירה עשוי להתגבש כהרף עין אף במהלך האירוע גם אם החל האירוע כתגובה ספונטנית בוויכוח, והמבחן הוא האם הנאשם חזה את תוצאות מעשיו וחפץ בכך

(ע"פ 2148/13 פלוני נ' מדינת ישראל (16.12.14)). על כן אין בטענה זו כדי לשמוט את הקרקע תחת התגבשות היסוד הנפשי כאמור.

24. לפיכך, סבורני כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה מעבר לכל ספק סביר והוכיחה את התקיימות היסוד העובדתי והיסוד הנפשי בבסיס עבירת **חבלה בכוונה מחמירה**, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין. בכל הנוגע לעבירת הכניסה לישראל שלא כחוק, כאמור לעיל, לא כפר הנאשם בעבירה זו.

סוף דבר

25. אשר על כן, אני מרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ט"ו אלול תשע"ז, 06 ספטמבר 2017, במעמד הצדדים